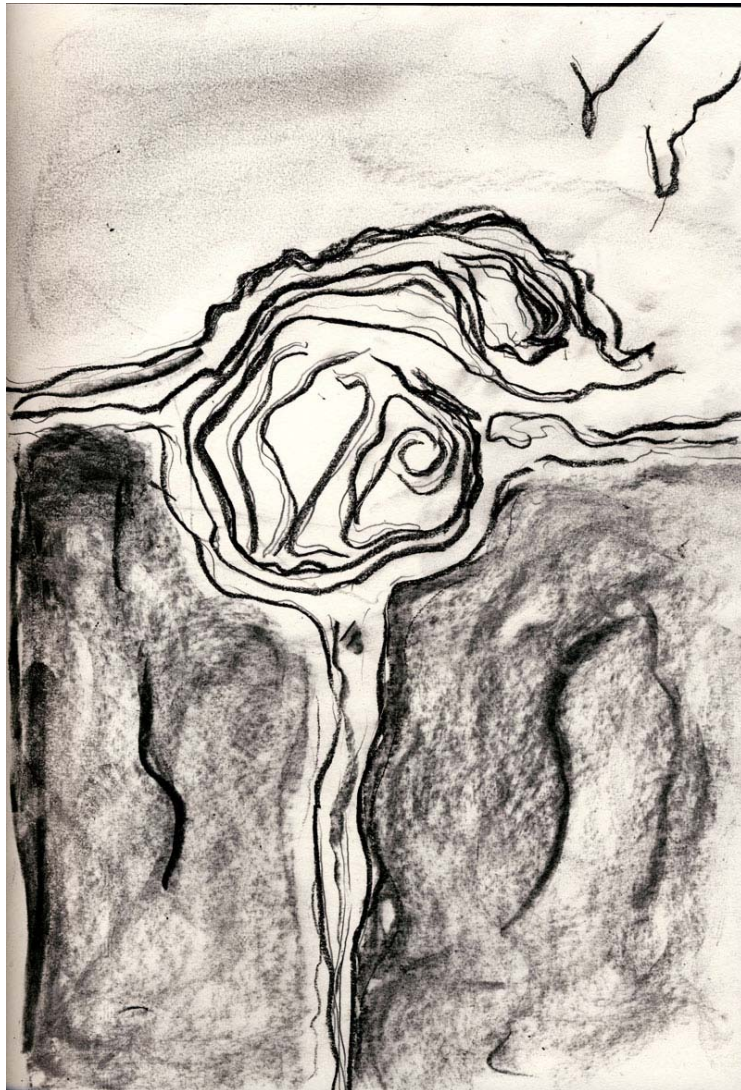

dirk vekemans – voordraagsels @ 04-06/2008

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

1. Uit:

101 Eigentijdse Aanroepingen van de Muze *eroretorieën*

DE KLASSE IK

Ik ben het doorgeefluik van je verlangen
Ik heb je handen in de letters van mijn ik gevangen
Ik laat je reddeloos & vochtig in je leven hangen
& je verhardt weldra tot rijm in mijn gezangen

Ik zie je takken, hoor je doods verdorven liefdespraat
Ik zie het witte blinken in je roodomrande haat
Ik draai de poorten op je ogen in het slot
je blijft mijn stralen volgen als een blinde mot

Ik ben de gaten in je traliewerk van heden
Ik geef je zicht op toekomst & verleden
Ik zal je armen melodie & richting geven

Ik draai de lus rond je verhitte lichaam aan
Ik trek je lippen dicht bij mijn branden aan
Ik zet je vast, ik bind je in, je einde valt in mijn begin.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

DE KLASSE JIJ

Jij bent afwezig als een veld van ongebruikt geheugen.
Jij bent een al met niets nog opgevuld & vlak & leeg.
Jij zet het afgedane op als initiële boord van het verlangen.
ik schrijf je neer & af om jou te zien & wil dan meer.

Jij zuigt mijn woorden aan & gomt werktuiglijk alles uit.
Jij breekt het zuchten als een mufte aanslag uit mijn keel.
Jij sluipt mijn zinnen in & stelt er elk begin van uit tot nooit.
Ik stamel & ik stotter, ik zoek je lichaam jankend in geluid.

Jij trekt mijn vingerspieren in een letterlijk verband.
Jij zet mijn ogen af & steekt mijn hand in ijs & brand.
Jij jaagt het stromend bloed naar een ondraaglijk bestand.

Jij houdt mij van je einder weg omdat mijn sterven je voltooit.
Jij stelt je lichaam in zodat ik alles als een vaststaand feit herschrijf:
ik snoer je op & aan mijn geest, mijn ziel, dit hunkerende lijf.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

DE KLASSE U

“Woorden, ze deugen niet”

Herlinda Vekemans, *Herhaald onderwerp*
in **Buiging** ISBN 90-5655-283-X

U bent het Ene, Oorzaak, Middel & het Al.
U zegt mij van uw Wet het rijmen aan & uw Verhaal.
U maakt de muze af tot vrouw & mij tot haar vazal.
U buigt elk zwijgen om tot einde van uw Taal.

U zuigt het leven op, de vreugde bij de liefdesdaad.
U zaait het rot erin & in het rotte schiet uw zaad.
U snijdt de lijfjes ik, de lijfjes zij perfect op maat.
U zet de neuzen naar de winden van uw kwaad.

U spiegelt zich een spiegel in de ogen van mijn kop.
U draait de haat in haar & zet er een verlangen op.
U windt ons op & laat ons doden met uw zotskap op.

U hakt het jonge leven om, terloops, als zachte prut.
U hebt het vindingrijke hier voor eigen praal & nut
in mij, in haar, in u tot op uw barre bodem uitgeput.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

LACONIEK

Leef je dagje, zweveteefje,
want ik kleef je lieve lijfje aan
als aarde 's nachts aan lucht.

Drink je wijntje, fuivetrijtje
want ik zwelg je klanken tot het barst
& knarst van stille pijn.

Lik je ijsje, snoepedoosje,
want ik kauw je zinnen tot het bloedt
uit bleke blaadjes roos.

Lach je lachje, linkepinkje,
want ik maak je sprookjes groot & hol
vol droeve gorgeling.

Moraal :

Strijk je kopje, zwavelstokje,
want ik ben vuur waar jij niet bent,
& water waar je zwemt.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

AFWEZIG

Ik hou niet van je, ruik
je haren, voel je huid
de hele dag, dus hou
vannacht je benen stil,
je mondje dicht, terwijl
ik graaf & schraap & ril.

Ik ben nog nooit zo niet
verliefd geweest als nu
op jou, maar nu je naam
nog zwart geblokt mijn kop
naar jou vertekend heeft,
nu duizel ik & fluister :

ontreddering om haar,
afwezigheid in jou.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

ITALIAANS

Unheimliche, van wrok verkrampde teef,
misnoegde enkelinge, van elke zin
onterfde, hoogbejaarde slet, jij,
die van je knekelhuis de grond
verspeelde & mekkert nu, je lot bejammert,

jij, die nu je veer is afgewonden
naar je doden lonkt met open mond
& pruilt omdat je bij de gratie
leven moet van opgeklopt verbeeld
verlangen, vlees dat rot je lijf bespot :

komt nader, schatje, kom & dans
voor mij, mijn byzantijntje,
draai je oude botten lustig
in een *farandole, con zelo*,
toe maar : *languente, dolce,*
mesto, patetico, piu mosso,
irato, tempestoso, slentando,
poco a poco meno sentito,
secco, senz' espressione, morte.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

GENOEG

De luchten klinken onder druk tot klanken.
De klanken vluchten in de maffe woorden.
Het stof stuift uit de dode boeken. Genoeg.

Ik doe het licht aan als het uit is.
Ik doe het licht uit als het aan is.

Ik doe het kleding uit dat je draagt.
Ik licht het vel op dat je schraagt.
Ik duw de zwaarte uit je zucht.

Ik ben in u.
Jij bent in mij.
De wereld is
In volle vlucht.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

2. Uit:

Het Pad van de Wenende Nacht

Illegale, 2006-2008 dv-Patch voor 'Zangezi', de 1922 release van Velimir Chlebnikov.

VLAK 6 (fragment)

Izeganz:

Ik vlucht uw fijnst vertakte reiken krimpene in.
Het dons in zal ik vallen van de eindeloze velden
Der golvende trilharen, zo dat onder mijn luttele gewicht
Nauwelijks zich buigen zullen de microvilli, zo
Dat mij opstulpen moeiteloos de pseudopoden
& Ik in het onooglijke vervlinder, pluripatisch
Het klemmende bereik der vorkende kennis
Uitfladder, mij vrij van zin in de schemerzone
Tussen woord en stof verhul. Niet langer
Zult gij mij noemende berichten kunnen, niet langer
Zal mijn naam uw roepen richting geven.
Ik vlucht uw fijnst vertakte reiken krimpene uit.

Tot ik verzwolgen ben zal ik uw lichaam penetreren.
Geen zestigduizend omwentelingen per minuut
Zullen dan volstaan om iets van mij nog
Uit uw cellen af te scheiden. In deze nietigheid zal ik
Oneindig lang & pluriform in u bestaan.
Geen memoreren evenwel zal nog substantie in mij vinden.
Geen distinctie zal een meternaald mij registrerend nog doen uitslaan.
Geen kleur heb ik, geen ruimte nog zal ik beslaan.
Mijn woord zal in uw aders hydrofobisch kolken.
U kan uzelf niet zonder mij nog situeren.
Tot ik u ben zal ik uw lichaam penetreren.

Waar gij dwalende uzelfen zoekt zult gij mij vinden.
Op markten waar gij stof aan stof houdt met een onverschil
Van kleur & weving, in gaanderijen die gij hopeloos
Om duiding kretend hijgende doorjaagd zonder doel,
Op schermen die u leiden van uw onrust naar de onrust
Om uw dood, bij het naken daarvan in uw laatste woord
Wanneer de zin zich scheiden zal van klank en letters
Wanneer het pure rede lijken aanvang neemt & schijn
Zich in de verste melodiën gaat verschuilen voor het kwijnt
& Smelt wat u van mij verwijderd houdt, wanneer
De muur waarop gij uzelf & mij tot manend woord verschrijft,
Wanneer gij lezende uzelfen schrijft, zult gij mij vinden.

als een zucht ging het vuur door het cipressenhout,-

*“Wanneer het gewei van het hert uitsteekt boven het groen,
Lijkt het dor hout.
Wanneer het hart zich geheel heeft blootgelegd in woorden,
Zeggen ze: hij is gek.”*

Velimir Chlebnikov [1910-1912] (vert. W. G. Weststeijn)

in de bleke wisselstand van het ontkleedde heden
sta je bevallig gelokt, in haargolven uitvalsend
het ware ware dat je even was & hevig
als een stormvuur dat vuurstormde,
als de zure zang die zichzelf uitzong & dan maar alles vrat,
als een vreten dat tenslotte ook zichzelf vergat.

Maar nasmeulde niet in het houtskool van toen
de manende vlek van het betekende gruwelijk
een omen van taal op je tong? vergeefs want

alvast ik

in deze kreupele levensbeemd, dit dorre bestek
van ons niet meer minnerige heden
wil ik mij niet al aan je vel geheel vergroeid zien,
je magerte koortsig bij eender welk maanlicht
met een zwermende wildgroei van cellen,
de wriemelende maden van mijn lust uitbenen
tot het puurste blank, de witte ruis
van mijn meest botte gedachte?

& die takken der gekte dan
in hun waanzinnige potje schuimrubber
naakt & brekerig tegen het onmetelijke geheugenhout
te priemen zal ik houden: kijk & neem dit gewei,
het is mijn hart

een vermolmde spier, een verschrompeling van licht
in het lenterige kiemen & kolken bloedrood
van de alom onverbiddelijk aflopende rede

& dit dan de blankwelling óp van het schone
maar paars weldra op de blauw omspannen
hemelbol, opsolferend in de gloeiende asla,
het zwarte helaas van mijn droeve herinnering.

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

3. Aan het eind van het Pad van de Wenende Nacht staat de

[KLEBNIKOFFER]

[een ViLT - Grapes of Art verstrengeling]

[id= ilse derden]

[ac=arnaud camerlinckx]

[dv=dirk vekemans]

>> <http://khebnikov.wordpress.com>

Maison d'Oublie

In dit gedicht wil ik wonen
in het verbeelde woord van weleer
in een verrukkelijk spagaat
van vers gesneden.
Licht de weerklanken waarin
liefde is waar! galmt

in café Maison d'Oublie
temt de dichter
zijn lijf
en leed verduisterde plicht

zwartwittoneel van vreugdevol liefdesleed

[id]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

De vogels:

*prank kransch schraap knik baal tok fffruut
wilg pront vraat silk zoal nav tiersch
moor vuurg mal
chlaast moerdik*

*zula zula
zula töm*

izeganz:

hoog bij het blauwe verglijden, het diepe in
waaruit zonwit de rotsen grijst & in schittering
het water de berg afklateren doet

die wij pogen te zijn: verheven fixeringen,
een waas van stevigheid als een eertijdse vleugel
op het woelende dansen geprikt,

dat ons ogenblikkelijk de spelden breekt, zon
in paarse wonden wrijft, ons het ogen ontnemt
naar hoe wij in de woordenstroom versmelten.

reva:

bussen rijden aan & af het grijze plein maar straks
is het donker & dan zie ik je zie ik je komen je jas
half open van haast, je lichaam

onomwonden van toekomst
in het rauwe heden openslaand
& verblijd zingt je ziel:

hoe de bussen niet rijden
hoe het plein niet vergrijst
hoe wij altijd de vlucht zijn
in het alsmaar diepere donker

van licht naar het licht
van de ander

[dv]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

Korrel

In het visioen van het spottend oog van de iriskorrel
van de toorn van pijnkorrel van ellendekorrel
van mysogeniekorrel van de Korrel van het Bloed
van het geluid van de wolf van de schreeuw van de uil
van de vergane ziel

Daar de wraak van de toorn van de ziel

Korrel van het bespote oog verblind door
Zwart en wit & duisternis jij bent mijn wereldkorrel
mijn Klebnikorrel en alle langzaam verdwenen korrel
in de keel van de gewraakte hertog

Verzande korrel Korrel van Gods verzilte blik:
Gramschapkorrel

[id/ac]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

Lijfsbehoud

Tulpen te tuimelen op de verte staan zo wil ik je nog raken
bij het zwermen van verhevigde duiven waarop de zon
sprenkelt zijn vette vingers lentelicht. Drijfvluchten donkeren.
Gedrum is er & droefte. Plens ik bloesem op dit rode blad,

het is een pad wég van mijn bloed-bevlekte hand. Moed-
willig ik ruk je de maan & de man & de letters
van het bordkarton & prik ze bij het witte stralen
op het schuimvlokken van de kolkzee, de steile

ópzang die ik in je aangestoken heb. Je turft me een boek,
maar ik zie slechts het onomkoombare zinweigeren mij
toegapen, het sterfgat met de rafelranden zuigen & suizen

naar hoe het daar naar leegte daalt. Een lichaam nekt vergeefs
naar lege overkanten. Barst nu mijn vel nog van de maartse kou,
straks duw ik mij je luwte in, langs je lippen die ik lachend openvouw.

[dv]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

In 't Geleerd Rund

Rundimocum! Rundimocum!

Looi het kleinvee
Amor Fati sta mij bij
de corridor sluit zich &
Koffiehandelaars sluiten de rij.

Rundimocum! Rundimocum!

Prijs de onbenulligheden
de weg naar 't vrouwengat
is haast vrij.

Open het hek timber timber
gezellig die roofdieren
zij kelen het schaap
Bekribbelen het geblaat
Sint Elooi sta ons bij

Alma Maeterlinck

Waar bestu bleven
almachtig rund
het schaap versteven
de doodbidders doodgebeden
Stank van looi

Rundimocum! Rundimocum!

Sint Elooi waar blijvet gij?
Toon ons de voze plekken
van kunst en welvaartstaat
en geef ons Spaans onderdak
waar geen raaf orakelt
geen rund dat kakelt

Vrees de ondermaanse honden
zij beraden de moord der
onschuldige kinderen

Rundimocum!

[id/ac]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

kroning

nog even & de lente komt het droge
land uitgekropen, de korst barst glazig
op de kerfnaden open, danig
waait het in op de mensen & de mensen
verhalen het verhaalde

van bovenaan af de donkerte uit: kregelig
het kind schoffelt het licht naar beneden -
enkel de toplaag mijn jongen
steek niet te diep-

Izeganz strompelt & botst op het schot
met de weergalm die hem in deze woorden houdt :

ik red je mijn liefde mijn liefje ik kroon je
tot idee der ideeën, tot orchidee lik ik je
van binnenin uit in het verzwegen gezegde

ik hak je treden in mijn zilveren stilte, je
dingen versnellen tot razende letters
in de glanzende diepte, het klatert
waar je denkt dat je bent &
je bent er nog

even &

[implosie van het theater]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>

Lenterochel

Het land schiet zwetend wakker, een heuvel botst de hemel op,
de zon ontsteekt de bomen. De aarden mond hoest roest & zuigt
de trein de storten langs. Een brakke poel bekt krap naast mij
het raam voorbij & klapwind wervelt over rommelige terreinen.

Ik zie de zon in plukken wolk vervlokken, gelig licht
dat dorpen aan de hemel met haar strepen bindt. Schimmen
van een god vervloeken wat hun Maker ooit als maaxsel zinde.
Mensen krassen namen in & wensen uit de mensenogen.

Woekeringen van de dood die in het dode weefsel zijn gekropen,
gelastten dat het treintraject aldus van a naar b zou lopen : onwil
heeft die bedding door het stukke van 't gezochte gruis voorzien.

Je lichaam ook verwordt van warme korst tot klef & morsig lint:
ik weef je ochtendgloren jankend door de verticale einderlijnen,
plant het mes in waar je eindigt & herinnering haar put begint.

[dv]

dirk vekemans – <http://vilt.wordpress.com>

Grapes of Art – <http://grapesofart.org>